

Hensyn til Anklagedes tidligere Vandel; thi saadanne Oplysninger kunne vel faae Indflydelse paa Straffens Udmaaling; og altsaa komme frem, naar Skyldspørgsmaalet er afgjort, men de afgive ikke noget Bevis for, at den Anklagede er skyldig i den ham paafigtede Brode. Dog vil en Undtagelse kunne gjøres, naar Forsvaret netop gaaer ud paa, at den Anklagede efter sit foregaaende brodfesi Levnet ikke kan antages at have gjort sig skyldig i en saadan Forbrydelse som den, hvorfor han er anklaget. Forrigt vil den her omhandlede Regel ikke alene kunne finde Anvendelse med Hensyn til den Anklagede; men navnlig ogsaa med Hensyn til Vidner, der føres under Sagen, og hvis Troværdighed angribes fra en eller anden Side.

Forskriften i § 244 støtter sig til den Regel, at den, som paastaar Noget, skal bevise det. Anklageren paastaar, at en Forbrydelse er begaaet og at den Anklagede er Gjerningsmanden; dette skal han altsaa føre Bevis for. Tilstedeværelse af Forhold, som ophæve eller udelukke Tilregneligheden er derimod en særegen Omstændighed, som maa bevises af den, der paastaar dens Tilværelse; det kan ikke være Anklagerens Sag at godtgjøre, at saadanne Omstændigheder ikke ere tilstede, naar ingen Paastand fremkommer fra den Anklagede.

Af størst praktisk Betydning er maaskee den sidste Hovedregel, som indeholdes i § 245, nemlig at Intet maa godtgjøres ved et middelbart og fjernere Bevis, naar et umiddelbart og nærmere kan tilveiebringes; eller med andre Ord, at det bedste Bevis, der efter de forhaandenværende Omstændigheder kan have, altid skal staffles tilveie, hvoraf da Følgen bliver den, at et middelbart Bevis slet ikke tilstedes, naar det kan sees, at den derved tilføjede Oplysning kunde være erhvervet paa en mere betryggende Maade. Denne Forskrift vil, naar den noie iagttages og gennemføres i alle mødende Tilfælde, efter Ministeriets Anskuelse yde en ikke ringe Sikkerhed for, at alle Straffesager blive ophyste saa omhyggeligt som muligt, navnlig at alle Oplysninger foreligge fuldstændige og i en paalidelig Sikkelse for Nævningerne; thi Anklagemagten har den største Opfordring til at

sørge herfor, naar den ikke vil see sig selv stillet i et slet Lys ved hyppige Trifindelser.

Der gives dernæst i den følgende Del nogle Forskrifter om de enkelte Arter af Bevis. Hvad saaledes egen Tilstaaelse angaaer, vil man have seet af det Foregaaende, at der, naar den afgives frivilligt under Hovedforhandlingen, tillægges den saa stor Betydning, at Nævningens Mellemkomst i Reglen bliver uforuden; men Tilstaaelser kunne ogsaa afgives under Forundersøgelsen til Dommeren eller Andre, og den Anklagedes Forklaringer kunne benyttes som en mod ham talende Omstændighed, uden just at indeholde nogen Tilstaaelse. I dette Tilfælde kommer det først an paa, om en saadan Tilstaaelse eller Forklaring virkelig er afgivet af den Anklagede, dernæst hvilken Betydning der skal tillægges Tilstaaelsen. Med Hensyn til det første Punkt indeholder § 246 den Bestemmelse, at Beviset herfor, naar den er afgivet for Dommeren efter forudgaaende lovbestemt Udvarsel, føres ved en Udskrift af Protokollen, der, naar den er behørig bekræftet, afgiver fuldt Bevis for det Passerede og kun kan svækkes ved Modbevis; i andre Tilfælde derimod ved at føre de Personer, som have paahørt samme, som Vidner, i hvilket Tilfælde det da er billigt at indrømme f. Ex. en Politibetjent, der har afgivet en Rapport, hvori de Uttringer, hvorom der er Spørgsmaal, ere optagne, Afgang til at gennemløbe denne, for at tilbagefalde i sin Grindring, i hvilken Sammenhæng de omhandlede Uttringer, falde. Hvad dernæst Betydningen af en Tilstaaelse angaaer — en Forklaring, som ikke indeholder en Tilstaaelse, bliver nemlig kun et simpelt Indicium, der ikke kan tillægges nogen særlig Betydning, uden i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder — følger det af sig selv, at den for at have nogen Betydning maa være aldeles frivillig; altsaa bliver den uden Virkning, naar den er fremkaldt ved Løfter eller Trusler (§ 247). Skjøndt derhos en Tilstaaelse, naar den er afgivet fuldkommen frivilligt, maa tillægges stor Betydning, har man dog anseet det betænkeligt, at en Domsældelse skulde kunne støttes alene paa en saadan Tilstaaelse, naar den ikke er afgivet under Hovedforhandlingen, og